

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad Evangelium Feriæ. De socru petri periclitante, sanata à Christo
Domino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

& in pugna vicerit, id ex solo fine agnoscitur: Et quantumcunque pugnent virtutes, sola illa vincet, quæ sola finem imponet. O quæ verè dictum: *Non queruntur in Christianis initia sed finis. Paulus malè cepit, sed bene finivit. Iude laudantur exordia, sed finis prodisione damnatur.*

II. PUNCTUM.

SED sola perseverantia finem imponit operi. Sic omnino aptè ad rem nostram sanctus Augustinus, aut qui vis alius author Serm. 8. ad fratres de Eremo. O Fratres mei, non tedeat incipere magna, nec fastidiat tenere inchoata, scientes, quod perseverantia informat meritum, colorat boni propositum, remunerat currentem, coronat pugnantem, ducit ad bravium, conducit cunctos ad portum. Hac est tunica talaris sancti Ioseph usque ad finem contingens. Hac est tunica sacerdotis usque ad pedes perveniens. Hac est cauda hostia, quam tenemur reddere Deo & offerre. Hac est calcaneum bona operationis, quod contra serpentis morsum debemus observare. Hac est virtus qua Deum ligat. Hac est qua omne bonum informat. Hac est perseverantia, qua laureantur martyres, qua virgines coronantur, qua Sacerdotes sublimantur & Confessores.

Sic coherenter sanctus Bernardus, prorsus absque perseverantia, nec qui pugnat, victoriam; nec palmam victor consequitur; vigor virium, virtutum consummatio est, nutritrix ad meritum, mediatrix ad primum. Soror est patientia, constantia filia, amica pacis, amicitiarum nodus, unanimatis vinculum, propugnaculum sanctitatis. Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habes, nec beneficium gratia, nec laudem fortitudo; Denique non qui caperit, sed qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.

SIC ergo cetera pugnant virtutes, sola vincit perseverantia.

Quod usdem pene verbis, eodemque planè sensu retulit Petrus Blelensis, pius & gravis author; *Omnes quidem virtutes currunt ad bravium, sed una perseverantia coronatur.*

Quo de argumento cum pleni sint facii Codices & sanctorum Patrum monumenta, tum illud ex eodem sermone S. Augustini supra relato, consideratione dignissimum: *Bo- Ser. 8. ad num inchoare & malo sine concludere, quid aliud Fr. in Ere- est quam monstruosas res conficere. Illa enim actio mo- quasi Chimera est, qua initium habet à ratione, sed finem à sensualitate cum enim sic agitur, humano capiti cervicem pictor equinam jungit, & super imponit instructuosas plumas.*

Audi ergo Sapientem: *Non ventiles te in omnem ventum, & non eas in omnem viam, sic enim omnis peccator probatur in duplici lingua. Esto firmus in via Domini, & in veritate sensus tui, & scientia: & prosequatur te verbum pacis & iustitiae.*

Quæ ut in praxim distinctius redigas, disce hæc à Christo tria. Primum, cum posset se liberare his omnibus malis, nulla usus potestate perinde tolerat omnia, sicut si nihil posset. Secundum, cum saltem queri aut deprecari posset tot injurias, ne verbum quidem profert. Tertium, cum eos punire posset, adeo non malum pro malo reddit, ut è contra non cesser eos movere ad cognitionem sui, unde dicuntur vel maxime velasse ejus faciè, quod inde promicantes quoddam radios, quibus illustrabantur, adverterent; & forte postea quidam eorum conversi sunt & salvati. *Deus patientia & solatii, ait Apostolus, det vobis idipsū sapere in alterutro, secundum Iesum Christū. O verè Deus patientiæ! sed non solatii, nisi iis, qui eius patientiam pro viribus imitentur!*

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, de Socru Petri febricitante, sanata à Christo Domino Luc. 4.

Febri animi, animo longè periculosior, quàm febris corporis, corpori.

In 1 parte, FERIA 5. hebdomada 2. post Epiphaniam; Vbi Evangelica narratio refertur, & ex Divo Ambrosio, febris animi dicitur esse omnis

Cupiditas, de qua proinde quotquot sparsim habentur Veritates Practica, possent huc, cum de se- illu tamen, transferri: Quæ hæc inter alias:

In levi quidem cupiditate, pars aliqua nostri cordis

cordis detrahitur: In gravi verò, totum cor Deo perit.

In 4. parte, Dominica 17.

Quod autem sanata mulier, continuò surgens, Christo ac Ejus discipulis ministraret, veram indicat Gratiudinem, quæ accepta dona in Donantis usum refert, quæ quàm rara sit, declarat hæc Veritas:

Verè paucorum est, vera Gratiudo.

In 3. parte, Dominica 13.

Denique quod à multis exirent Dæmonia, quæ Christum confiterentur, quorum tamen confessionem Christus nollet: veraretque de se loqui, nò alienum foret, quod de gravitate peccati doceretur ex illius Viri sancti sensu:

Qui maluit liber peccato, possideri à Dæmone, quàm levi cum peccato, liberare possessos.

In hac 2. parte, Sabbato hebdomada 3. post Pascha.

FERIA SEXTA. CHRISTVS NEGANTEM SE Petrum benignè respicit.

Conversus Dominus respexit Petrum, Luc. 22.

VERITAS PRACTICA.

Læsi amoris ira, quò est suavior, eò est potentior.

RATIO EST, Quia potentior illa est læsi amoris ira, qua lædentem verius læso subjicit. Sed quo est talis ira suavior, eo verius lædentem læso subjicit.

Ergo læsi amoris ira, quo est suavior, eo est potentior; ac proinde exemplo Christi exercenda.

I. PUNCTUM.

DE Petro jã dixerant Evangelistæ, quod captum à Judæis Dominum, sequebatur à longe usque in atrium principis Sacerdotum, & modò sedebat cum ministris, ut videret finem, modò cum illis stantibus stabat & calefaciebat se. Tum verò dum interrogaretur Dominus à Pontifice, aut Judæis irideretur, ut visum est, accessit ad eum una ancilla dicens, Et tu cum Iesu Galilæus eras; At ille negavit coram omnibus, dicens, nescio quid dicis. Exeunte autem illo januam, vidit eum alia ancilla, & ait illi, qui erant ibi, & hic erat cum Iesu Nazareno; & iterum negavit cum juramento, quia non novi hominem. Et post pusillum, accesserunt qui stabant, & dixerunt Petro, Verè & tu ex illis es, nam & loquela tua te manifestum facit; Ad didit unus ex servis Pontificis, cognatus eius

cujus Petrus absceidit auriculam, nonne te vidi in horto cum illo? Iterum ergo Petrus negavit, & Mar. 14. tunc cepit detestari, anathematizare, & jurare, quia nescio hominem istum, quem dicitis; & continuo, adhuc illo loquente cantavit gallus. Et conversus Dominus respexit Petrum. Et recordatus est Petrus Verbi Domini, sicut dixerat, quia Luc. 22. priusquam gallus cantet, ter me negabis. Et egressus foras Petrus flevit amare.

Hic est miserandus Petri lapsus! hæc est deploranda humanæ infirmitatis miseria! hoc pavendum, ad omnem sæculorum memoriã, inconstantis exemplum animi, de quo supra est veritas, Qui se existimat stare, vident ne cadat. Est verò etiam luculentum poenitentis exemplum animi, si ve quod statim, ut est aspectus discipulus à Domino, respicit: si ve quòd resipiscens flevit amare, seu denique quòd nunquam flendi peccati modum & terminum potuerit, nisi cum vita.

In primis autem est admiranda summa illa Benignitas & Clemètia, qua Iesus usq̃ est erga suum discipulum. Statim enim ut lapsus est, conversus ad eum Dominus tam suavi & potenti suo illum aspectu prorsus crexit, ut à Petri peccato ad Christi gratiam, solum illud intercesserit mota, quo Petrus peccavit.

O divinam læsi amoris iram! O suavissimã iræ divinæ potentiam! Non est dubium, quin Christi amor in Petrum valde læsus fuerit Petri peccato, nec alienum à Christo fuerit, cogitare